

vanstelig det er saaledes at rykke et enkelt Punkt ud og at rette derpaa uden at behandle de andre. Krumslutningsstraffen har jo ogsaa allerede været affkaffet i Hæren i længere Tid og blev kun optagen under Krigen, fordi man dengang ansaae det for nødvendigt. Den har været hævet ved administrativ Foranstaltning, og noget Andet har været sat istedetfor, men jeg seer ikke nogen Nødvendighed for, at Lovgivningsmagten nu skulde give sit Samtykke til Krumslutningsstraffens Afkaffelse, naar et saadant Samtykke ikke tidligere har været nødvendigt. Det forekommer mig, at man i den her omhandlede Henseende kunde rette paa det Bestaaende ad administrativt Veie, indtil, hvad jeg haaber snart vil skee, den hele militaire Straffelovgivning forelægges os til Behandling. Da vil man kunne behandle det foreliggende Spørgsmaal i Overeensstemmelse med den øvrige militaire Straffelovgivning, men skal man allerede nu særskilt behandle den foreliggende Sag, kan man ikke slaae sig til No med, at de nuværende arbitraire Straffe ville egne sig til at sættes istedetfor Krumslutningsstraffen; vil man nu affkaffe denne, maa man sætte staaende Arrest eller en lignende Straf istedetfor, dog saaledes, at den bliver affonet i et indeluffet Rum. — En anden Indvending, jeg har imod Lovforslaget, er den, at det alene omhandler Hæren. Naar vor Værnepligtslov siger, at de vaabenføre Mænd ere pligtige at tjene i Hæren eller paa Flaaden, maa man ogsaa overalt, hvor der er Tale om arbitraire Straffe, stille begge Staters Mandskab under samme Bilkkaar, saaledes at de Straffe, der indføres i Hæren, ogsaa indføres i Marinen, forsaavidt de særlige Forhold tillade det. Det er bekendt, at Krumslutning aldrig har været anvendt til Orlogs saaledes som i Hæren, men den har været erstattet ved den saakaldte Bøie, idet den Paagældende arbitrairt er dømt til, at hans ene Fod skal lænkes til en Jernstang, hvorpaa han henfidder saaledes i kortere eller længere Tid. Skjøndt det vel forekommer mig, at Straf i Bøien ikke i legemlig Henseende er saa håard som Krumslutning, er den dog ligesaa vancerende som denne, og naar man derfor bestemmer sig til at af-

skaffe Krumslutningsstraffen i Hæren, bør man ogsaa for Flaadens Bedkommende affkaffe Straf i Bøien. De Indvendinger, jeg har imod Lovforslaget, ere altsaa deels den, at det kun behandler en enkelt Stump af Straffelovgivningen, en Stump, der tilmed er meget vanstelig at behandle for sig, løsreven fra den hele øvrige militaire Straffelovgivning, og deels den, at det kun vedrører Hæren og ikke Flaaden. Vil man imidlertid affkaffe Krumslutningsstraffen, bør man, som sagt, sætte Noget istedetfor samme. Det er ikke nok at beholde den første Paragraph og at udlette den anden; thi i den Form vil Regjeringen ganske vist ikke tage imod Lovforslaget.

Gruft: Jeg vil ligesom det ærede Medlem, der nu satte sig, yttre, at det forekommer mig, at der ved Behandlingen af denne Sag har gjort sig en betydelig Grad af Overdrivelse gjældende. Jeg maa udtale, at jeg ikke alene i Egenkab af Befalingsmand, men ogsaa i Egenkab af Fader til adskillige Sønner, der med Tiden skulle indtræde i Hæren, har glædet mig over, at dette Lovforslag er fremkommet. Det forekommer mig, at det er godt, at man affkaffer en Straf, der med fuld Ret er bleven betragtet som lidet ønskelig, og erstatter den med en Straf, der i alt Fald er betydelig mildere. Der kan nu siges, som det er sagt af flere, at man alene burde affkaffe Krumslutningsstraffen, og ikke sætte noget Andet istedet, men jeg er temmelig sikker paa, at dette ikke vilde lykkes, og at, hvis man vedtog alene at affkaffe Krumslutningsstraffen, vilde Loven ganske sikkert ikke faae Hans Majestæts Sanction. Det forekommer mig derfor naturligt, at man gaaer til at gjøre det Skridt, som Ministøren ønsker, at gaae den almindelige og berettigede Stemning imøde, at modtage Lovforslaget og overlade til en senere Tid, om der kan gaaes videre eller ikke. Der er yttret Adskilligt om, at Hæren har andre Straffe, som kunne anvendes paa en passende Maade under de forskjellige Forhold, men jeg troer virkelig, at, naar man undersøger Sagen nøiere, befinder man sig i Reglen meget tvivlraadig om, hvilken Straf det skulde være, der kunde anvendes